

ELSŐ FEJEZET

A Fény és az Utazás álma

Aramar Thorne elfordult a Fénytől, ami szólította. Egész eddig követte, át a tengeren – hajó, csónak vagy tutaj nélkül –, amíg a tajték és a hullámok el nem tűntek a lábai alól. A parton találta magát, a különös Fény azonban tovább szölongatta. Nem a nap fénye volt, sem a holdé vagy a csillagoké, amelyek képeit az anyja mutatta meg neki, miután az apja eltűnt. Aramar akkor töltötte be a hatodik életévét, az anyja pedig ezen csillagok alatt ígérte meg neki, hogy Greydon Thorne-t meg fogják találni. Nem, ez másfajta Fény volt: nem egyetlen ponton maradván lebegett az égbolton, hanem állandóan változtatta a helyét, ám az útját nemhogy kiszámítani, de még követni sem nagyon lehetett. Aram mégis azon kapta magát, hogy feléje indul. Nem tudatosan döntött úgy, hogy folytatja az utat, csak lépkedett tovább, a poros sivatagokon, a gyér erdőségeken, a posványos mocsarakon és a sűrű dzsungeleken át. Csak akkor torpant meg, amikor hirtelen, egy hatalmas hegy állta el az útját, mely mintha a földből nőtt volna elő. A Fény azonban anélkül, hogy bármilyen hall-

ható hangot adott volna ki, tovább szólongatta, a nevét kiáltozva:

– Aram! Aram!

A hang úgy ragadta meg, mintha egy kéz szorult volna össze a szíve körül, majd fájdalmasan a levegőbe emelte, és hamarosan már a napfényben szárnyalt, a felhők között, majd eső és villámok közepette. Az egyik villám a közelében cikázott el. Olyan közel, hogy Aram libabőrös karján megperzselődött a szőr. Ám a ragyogó Fényt még a villámcsapás sem homályosíthatta el.

Olyan messzire utazott, hogy megtalálja, és a Fény megmenthesse, visszaadja neki az apját, és hazavigye Aramot, hogy ismét találkozhasson az anyjával, Robbal, Robertsonnal és Selyával, de még Kormossal is. Ám abban a pillanatban, amikor végül sikerült elérnie, a Fény elvakította, ezért Aramar elfordította a tekintetét.

– Aram! – szólongatta a Fény. – Meg kell mentened, Aram...

A fiú azonban elfordult tőle.

A Fény még egyszer, utoljára a nevét kiáltotta...

– Aramar Thorne! Vonszold ki magadat az ágyból!

Aram felriadt, és olyan gyorsan ült fel, hogy fájdalmasan beütötte a homlokát a felső ágy aljába, amit csupán nyolc-kilenc hüvelyk választott el a fejétől. Hat hónapja szállt fel a hajóra, és tekintettel arra, hogy ez idő alatt hányszor történt meg vele az iménti eset, csak mert nem tanult a saját hibájából, kezdte azt hinni, az ágy mostanra maradandó nyomot hagyott a homlokán.

Az utazásról és a Fényről szóló különös álom emléke azonnal kezdett elhalványulni az elméjében. Aram minden erejét

megfeszítve próbált belekapaszzkodni, hogy legalább egy apró szilánkját megőrizhesse, de az álom más akart.

A hajó másodtisztje, Makasa Flintwill, bármennyire is élvezte egykor a látványt, már nem tudott szórakozni azon, ahogy Aram betöri a saját fejét. A tény, hogy a kölyök nem tudott magától felkelni, sőt csak akkor volt képes rá, ha Makasa két percen át egyfolytában kiabált hozzá, újabb bizonyítékául szolgált annak, hogy nincs keresnivalója a *Hullámjáró* fedélzetén. Makasa már a fiú látványát sem bírta, a kapitány azonban – anélkül, hogy erre ténylegesen parancsot adott volna – az ő gondjaira bízta. Ám arra sem kapott határozott utasítást, hogy kesztyűs kézzel bánjon az ostoba ifjonccal. Mivel belefáradt a kiabálásba, Makasa megragadta a fiú csupasz bokáját, és lerángatta az ágyról.

Aram a hátsóján landolt. Az arca megvonaglott a fájdalomtól, és felpillantott a nemezisére. A tizenhét éves Makasa csupán öt évvel volt idősebb nála, de még akkor is legalább féllábnyival fölébe magasodott, ha Aram vigyázzba állva kihúzta magát. Most szó szerint föléje tornyosult. Aram pislogott, próbálva összpontosítani. A Makasa mögötti fedélzeti nyíláson át beszűrődő fényben a lány fekete bőre szinte összeolvadt a fedélköz sötétségével, Aram homályos tudata számára pedig alig tűnt többnek egy árnyalaknál. A jelenlétét és a karizmáját azonban nagyon is érzékelni lehetett. Az öt láb és tíz hüvelyk magas, szikár, izmos alkatú Flintwill, a fejformáját követő, rövidre vágott göndör hajával maga volt a féktelen természeti erő, Aram azonban, a legnagyobb balszerencséjére, nem bizonyult rendíthetetlen hegyfoknak.

Makasa a tunikájánál fogva talpra rángatta a fiút.

– Öt perc múlva kikötünk – mormogta. – Vedd fel a cipődet, és két perc múlva találkozunk a raktérben!

Aramnak először fel kellett mennie, hogy aztán lemehesen. Miután felhúzta a térdzokniját és a cipőjét, vizet locsolt az arcára, majd felmászott a friss levegőre.

A part felé pillantott, hetek óta most látva először szárazföldet, aztán sietősen a raktér felé indult. A kikötéshez készülődő tengerészeket kerülgetve végigrohant a fedélzeten, ám tudta, hogy nem számít, milyen gyorsan ér oda, a *Hullámjáró* másodtisztjének sosem lehet elég gyors.

Átlendült a raktér lejárónyílásán, majd megragadta a létra szélét, és gond nélkül lesiklott rajta. Legalább ezt a trükköt sikerült elsajátítania.

A talpa a hajófenékhez koppant.

Idelent alig volt fény, a levegő pedig penésztől és halszagtól búzlótt.

Makasa természetesen már idelent várakozott. Háttal állt Aramnak, de már azelőtt elkezdett parancsokat kiabálni a fiúnak, mielőtt az leért volna.

– Az a hordó, és a négy láda kirakodásra kerül. Segíts a hordóval, aztán gyere vissza a ládákért! Ügyelj arra, hogy azokat küldd fel, amelyeket kell!

Aram nem válaszolt, és ez mindkettőjüknek megfelelt így. A hajón töltött első pár hét során a fiú megpróbálkozott az „igenis, hölgyem!”, az „igenis, asszonyom!”, és az „igenis, uram!” kiáltásokkal, de mindegyikkel csak fintorgást váltott ki. Aztán következett az „igenis, másodtiszt!”, az „igenis, Flintwill!”, de még az „igenis, Makasa!” is, de egyik sem tűnt megfelelőnek. Ezért Aram végül felhagyott azzal, hogy a névén vagy a titulussal szólítsa a lányt, és inkább igyekezett egyáltalán nem szólani hozzá.

Az oldalára billentették a hordót, és miközben átgörgették a raktéren, Aram érezte, hogy a tartalma ide-oda lötyög.

– Mi van benne? – csúszott ki a száján a kérdés, mielőtt még visszafoghatta volna magát.

– Keményre főtt tyúktojás, ecetes pácban – felelte Makasa baljóslatúan, mintha azt akarta volna elérni, hogy Aram kétségbe vonja a szavait.

A fiú undorodva elfintorodott.

– Kinek kellene ecetes pácban eltett főtt tojás?

– Csak várj, és meglátod! – mondta Makasa, és elmosolyodott, aznap reggel először. Vagy talán abban a hónapban először.

Aram megrázta a fejét. Erre a gesztusra magától szokott át, mivel úgy tűnt, Flintwill rendkívül bosszantónak találja a szemforgatást, és nem akart még egy okot adni a másodtisztnek arra, hogy utálja őt.

Rágördítették a hordót a rakodóhálóra, ami azonnal köréje is fonódott, ahogy a fedélzeti matrózok nekifeszültek a köteleknek, és húzni kezdték felfelé.

Makasa minden további szó nélkül felmászott a létrán, hátrahagyva Aramot, aki visszament a másodtiszt mutatta ládához. Mivel nem voltak lepecsételve, lefeszítette az egyik tetejét, hogy kielégítse a kíváncsiságát. A ládában régi, szét-hasadt nyelű, kicsorbult balták, törött kések és kardhegyek, valamint rozsdás szögek heverték. Végigpillantott az apja hajójának rakterén, ami zsúfolásig volt ilyen ócska, értéktelen kacatokkal, amelyekre egyetlen épeszű embernek sem lett volna szüksége. Greydon Thorne kereskedelmi vállalkozása azonban épp ilyen hasznavehetetlen vacakokkal foglalkozott. *A Hullámjáró* Azerothot járva a Szövetség és a Horda réveiben egyaránt kikötött. Ahogy minden más kikötőben is a két terület között. Thorne kapitány a félhomályban maradva üzleltelt. Egy kis alkudozás itt, egy kis egyezkedés ott. Ha volt

is benne valami haszon, azt Aram nem látta. Ismét megrázta a fejét.

Négyszer járta meg az utat a hálóhoz, minden egyes alkalommal ráhelyezve egy-egy ládát, amit aztán felhúztak. Nézte, ahogy kiemelkednek a fénybe, és mindez nagyon emlékeztette valamire... De nem tudott rájönni, mi lehet az.

Elhessegette a szunnyadó emléket, és követte a ládákat a szabad levegőre.

A fedélzetre érve a hátára mért hatalmas ütés fogadta, amitől kiszorult a szusz a tüdejéből. Az ütést egy kemény hang követte.

– 'Reggelt, Greydon fia!

– Kérlek, ne szólíts így! – mondta Aram, próbálva levegőhöz jutni. Megfordult, és egy cseppet sem lepődött meg azon, hogy a *Hullámjáró* elsőtisztje széles mosollyal nézett rá. A köpcös, vörös szakállú törp, Egyistenes Durgan épp csak magasabb volt öt lábnál, ám súlya legalább száznyolcvan fontot nyomott. Aram nemigen látta Makasát mosolyogni, ám Durgan arcáról még ritkábban látta eltűnni a mosolyt.

– Hogyne, Aramar! – felelte színlelt bűnbánattal az elsőtiszt. – Hát persze! Hisz' a magad ura vagyol! Akármilyen satnya is legyél...

Az öt láb és négy hüvelyk magas Aram mosolyogva lenézett a törpre. Tudta, hogy a korához képest elég magas, és minden oka megvolt azt hinni, hogy még magasabbra fog nőni. Ennek ellenére Durgan szórakoztatónak találta, hogy satnyának nevezheti ifjú barátját, Aram pedig örült a törp jókedvének, leginkább azért, mert a legénység összes tagja közül ő volt a kedvence. Ez alól még Aram apja, a hajó kapitánya, Greydon Thorne sem képezett kivételt.

– Azt’ nálad vagyon-e a becses kis könyved? – kérdezte vidáman Durgan.

– Mindig – paskolta meg Aram a nadrágja zsebét.

– Remek! Lehet, hogy láthatsz valamit, ami tán megér pár oldalt. Lehorgonyoztunk. Az öreged aztat mondja, partra szállunk.

Aram egy röpke pillanatig érezte azt a *bizonyos* késztetést, hogy megmondja a méltóságos Greydon Thorne kapitánynak, pontosan mit csináljon a parancsaival. Az apjával való kapcsolata meglehetősen bonyolult volt... Ám igazság szerint Aram már alig várta, hogy végre ismét szilárd talaj legyen a lábai alatt, ezért most nem lett volna értelme lázadozni. Ráadásul gondolatban hallani vélte az anyja, Ceya szavait: „Hol a harag nyertes, ott vesztes a nyugalom, gyermekem!”

Aram, miután elszenvedett Durgantól egy újabb barátságos, bár fájdalmas hátba veregetést, a pallóhíd felé indult.

MÁSODIK FEJEZET

Akin a gnoll nevet

Aram néhány lábnyival lejjebb sétált a pallóhídon, majd oldalra ugorva a meredek partra huppant. Nem egy átlagos révben jártak, hanem Pusztulat partjának egy természetes kis kikötőhelyén, ahol a *Hullámjáró* gyakorlatilag kivitorlázhatott a partra. A hordó és a ládák már a homokon sorakoztak, mellettük Makasa Flintwill-lel és Aramar apjával, Greydon Thorne kapitánnyal.

A hajszál híján hat láb magas Greydon szikár, ám izmos alkattal bírt. Sűrű sötét haja és szakálla épp csak őszülni kezdett, míg göcsörtös ornyergén jól látszott, hogy többször is eltört. Szürke szemei azonban mosolyogni látszottak, és a szája sarkai is felfelé íveltek, amikor észrevette, hogy a fia közeledik.

– Készen állsz? – kérdezte vidám hangon.

– Mire? – kérdezett vissza sötét ábrázattal Aram. Minél szélesebben mosolygott az apja, a fiú rendszerint annál kevésbé érzett késztetést arra, hogy viszonozza.

A kapitány azonban ez egyszer nem törődött ezzel. Őszintén mosolyogott, és Durgan felé biccentett, aki a hajó fedélzetéről figyelte őket. Az elsőtiszt háromszor megkongatta a hajó vasharangját, mire Aram kivételével mindenki a part szélén húzódó erdő fái felé fordult.

Aram tekintete ide-oda járt az apja és Makasa, valamint az erdő között. Észrevette, hogy a lány alaposan felfegyverkezett: a hátára egy kerek vaspajzsot szíjazott, amelyet több rétegnyi nyersbőr borított, hogy elnyelje az ütések erejét, a mellkasán keresztben átvetve hosszú vaslánc húzódott, a derekán tengerészkard lógott, míg a kezében hosszú szigonyt tartott, amelynek tompa vége a homokban pihent. Ezzel szemben az apja derékszíjáról ezúttal hiányzott az eddig állandó kísérőjeként szolgáló tengerészkard, és helyette egy lenyűgöző látványt nyújtó, megvasalt bunkósbotra támaszkodott, amely felért egészen a köldökéig. Aram hirtelen nagyon kiszolgáltatottnak érezte magát. Persze, a vázlatkönyve nála volt, ám most jobban örült volna a tengerészkardjának.

A levelek hirtelen megrezzentek, bár Aram ezt sokkal inkább csak érezte, mint hallotta. Valami előbukkant a fák közül, kilépve a homokot az erdőtől elválasztó sziklákra. Ráadásul nem egyedül jött: rengeteg másik is volt belőle. Sötét foltokkal tarkított, sárgás árnyalatú, barna bundájukkal hatalmas kutyákra hasonlítottak, bár két lábon jártak, még ha nem is teljesen felegyenesedve. Durva szövésű, rongyos gyapjúöltözéket és különféle, vasból készült páncéldarabokat viseltek. Emellett mindnyájan fegyvereket szorongattak. Rengeteg és sokféle fegyvert: bunkósbotokat, baltákat, bolókat és még több bunkósbotot, amelyek mindegyikét hegyes vasszegek és tüskék „díszítették”.

– Mit látsz? – kérdezte Greydon.

– Gnollokat – felelte lélegzetvisszafojtva Aram. Rendszerint gyűlölte, ha az apja efféle kérdésekkel vizsgáztatta, de most túlságosan is lefoglalta a látvány ahhoz, hogy nehezteljen. Tóvidéken töltött gyerekkora során hallott szóbeszédeket ezekről a szörnyekről, de eddig még sosem látott gnollokat. Pontosan olyanok voltak, amilyenek Greydon leírta őket, bár a kapitány nem említette, milyen félelmet váltanak ki másokból.

Greydon levette viseletes bőrkabátját, hagyva, hogy az a homokra hulljon, majd fehér inge alá csúsztotta az iránytűt, amely aranyláncon lógott a nyakában. Aztán előrelépett, a vállára lendítve a súlyos bunkósbotot, mire a gnollok felnevettek... Legalábbis Aram számára nevetésnek tűnt az éles, dermedtő rikoltozás, amit hallattak. Miután a lárma elérte a csúcspontját, lassan alábbhagyott, előbb szórványos nevetgéléssé, végül nehézkes zihálássá válva, ami Aram számára úgy hangzott, mint amikor a családjuk kutyája, Kormos lihegett, miután hazaért az Örökidill-tó partján való rohangálásból.

A legnagyobb termetű gnoll – egy nőstény – előrelépett. Jóllehet alig pár hüvelykkel lehetett magasabb Aramnál, olyan robusztus volt, akár egy tölgyfa, széles vállai mellé pedig rövid pofa és hegyes fogak társultak. Hegyes fülei egyikében kis aranykarikát viselt, míg a másikat egy toll szúrta át. Megvasalt bunkósbotja éppolyan súlyosnak tűnt, mint Greydoné, bár a társaival ellentétben az övét nem tarkították hegyes fémtüskék.

– Ő itt Vihánc, a Zordkopó klán matriarchája – súgta Greydon. – Korábban is néztem már szembe vele.

– És túlélted, hogy beszélhess róla? – kérdezte kétkedően Aram, elkapva Greydon ravasz mosolyát és Makasa dühös tekintetét.

Vihánc balra lépve előreindult. Greydon követte a példáját, ám ő jobbra lépett. Aram észrevette, hogy Makasa félhüvelyknyivel feljebb emeli a szigonyát. A kapitány is figyelte erre, és alig láthatóan megrázta a fejét, mire Makasa visszaengedte a horgas hegyű fegyvert.

Aram megpróbált nyelni egyet, a szája azonban teljesen kiszáradt. Próbált lélegezni, de úgy érezte, elfelejtette, hogyan kell. Bár nem kedvelte az apját, nem akarta, hogy meghaljon ezzel a szörnnyel vívott küzdelemben. Hevesen lüktető szívvel várta a közelgő összecsapást, mégis készületlenül érte, amikor a két fél a bunkósbotokat meglendítve egymásnak rontott.

A két bunkósbot csonttörő erővel egymásnak koppant, a fegyverek vasalása pedig hangosabban zengett, mint a *Hullámjáró* harangja. Greydon megperdült, és ismét meglendítette a fegyverét, Vihánc azonban felugrott, erőteljes lábai pedig a vízszintes csapás íve fölé emelték, majd miközben aláhuppant, lesújtott a bunkósbotjával. Ám Thorne kapitány a térdeit behajlítva előregördült, így a gnoll fegyvere csak a földet találta el, mégis olyan erővel csapott le, hogy szanaszét szórta a homokot, amiből a leesett állal, elképedve bámuló Aram szájába és szemeibe is jutott.

A fiú levegő után kapkodva köhögni és köpködni kezdett. A szemei könnybe lábadtak, és amint szorosán behunyta őket, hogy a kézfeje hátuljával megtörölje az arcát, egy pillanatra eltűnt előle a küzdelem.

Hevesen pislogni kezdett, és közben várta, hogy meghallja a testet érő fa tompa puffanását, vagy a fájdalmas kiáltást, de

csak az egymásnak ütköző husángok harangszerű csendülését hallotta. A látása végül kitisztult, így láthatta, amint az apja felfelé lendíti a fegyverét, épp csak egy hüvelykkel hibázva el Vihánc állkapcsát. A gnoll hátrált egy lépést, ám gyorsan összeszedte magát, és meglendítette a bunkósbotját, próbálva beszakítani Greydon mellkasát, mielőtt a tengerész háritásra emelhetne volna a fegyverét. Thorne kapitány azonban túl gyors volt a gnollnak, és nem csupán megállította a matriarcha dorongját, hanem szilánkokra zúzta, ám közben a saját bunkósbotja is kettétört.

A két harcos – a kezükben továbbra is a törött, használhatatlan fegyvereket szorongatva – néhány lábnyi távolságból, levegő után kapkodva nézte egymást.

– Most mi lesz? – próbálta halkán odasúgni Makasának, de a szája úgy kiszáradt, hogy csak érthetetlenül krákogott.

Ennek ellenére Makasa dühösen lepisszegte.

Thorne kapitány hirtelen hátravetette a fejét, és felnevetett, amit Aram visszhangozni hallott a háta mögül. Hátrapillantott, és látta, hogy Durgan a hajó fedélzetén állva hahotázik. Aram ismét Vihánc felé fordult, akinek résnyire nyílt szájából halk morgás tört elő... ami hirtelen magas hangú vihogássá vált, mintegy ékes bizonyítékként szolgálva, honnan kapta a nevét a matriarcha. Hamarosan a parton ácsorgó összes gnoll, akárcsak a *Hullámjáró* legénysége, együtt nevetett Greydonnal és Vihánccal. Láthatóan csak a döbönt Aram és a komor Makasa nem csatlakozott a mókához.

Vihánc keményen, ám barátságosan hátba veregette Greydont – nagyon hasonlóan ahhoz, ahogy azt Durgan szokta tenni Arammal –, majd a bunkósbotja maradványával a fiú felé bökött. Thorne kapitány odasúgott valamit a matriarchának, mire az bólintott, és kétszer olyan hisztérikusan kezdett

nevetni. Aram érezte, hogy az arca kipirul a haragtól, az apja pedig ennek láttán elfojtotta a nevetést. A tekintete egy pillanatra elszomorodott, aztán elleplezte az Aram előtt ismeretlen eredetű fájdalmat, és ismét vidám arckifejezést öltött.

– Most már kereskedhetünk? – kiáltotta hangosan.

– Igen! – felelte torkaszakadtából a gnoll, folytatva a vihogást, és szórakozottan Aram felé pillantott. Aztán odaintett a klánja tagjainak, akik előrecipeltek négy vaskos nyaláb gunnera levelet. Egy veszélyesnek tűnő hím, akinek füleit, orrát, ajkait és szemöldökét számos testékszer díszítette, a hordó tetejére tette az egyik nyalábot, majd óvatosan szétbontotta a vastag, ám hajlékony leveleket, amelyek alól hosszú füstölt hús csíkok bukkantak elő.

– Vaddisznó hús – mondta Vihánc. – Legjobb, mit egy Zordkopó készíthet. Tizenhat csomag. És tizenkét csomag kőpikkelyes tőkehal.

Thorne kapitány megsimogatta a szakállát, míg Vihánc mancsszerű kezével megkopogtatta a hordót, és hallgatta, ahogy annak tartalma ide-oda lötyög. Aram látta, hogy a matriarcha nyála csorogni kezd, szó szerint alácsepegve a homokra.

– Az, mire gondolok? – kérdezte éhesen.

– Az – bólintott Greydon, majd kinyitotta a legfelső ládát, és elővett belőle egy viharvert baltafejet. – Valamint négy ládányi használatra kész vas.

Vihánc elmosolyodott, kivillantva az összes fogát.

– Thorne tüskéi – mondta nevetve, ám a szemei valami másról árulkodtak, ami Aram számára idegességnek tűnt, az okát azonban nem tudta.

Thorne kapitány továbbra is keményen kézben tartotta a helyzetet.

– Mint látod, sok kincset hoztam. Ellenben a tizenhat és a tizenkét csomaggal. Tudod, hogy ez nem elég, matriarcha.

Vihánc ismét felmordult, Aram pedig látta, hogy Makasa fogást vált a szigonyon. A matriarcha azonban a morgást abbaahagyva intett egyet, mire a dzsungelből újabb batyukat cipeltek elő.

– Hús és hús! – vakkantotta Vihánc. – Ennyi! Utolsó ajánlat!

– Megegyeztünk! – felelte a kapitány, mire az üzletkötés minden résztvevője felujjongott. Még Makasa is üdvivalgásban tört ki. Aram azt vette észre, hogy bár kissé megkésve, de őt is magával ragadja a pillanat. Pár másodperccel később csatlakozott az ujjongáshoz, kisebb zavart okozva, ezért Vihánc feléje intett.

– Fiad kissé lassú eszű? – kérdezte nevetve a matriarcha.

– Nem lassú eszű – nézett a fiára Greydon. – Csak újonc. Aram összefonta a karjait, és komoran az apjára nézett.

– Mi az? – kérdezte Greydon. – Újoncnak lenni nem rossz dolog.

Aram ellenállt a készítésnek, hogy forgatni kezdje a szeméit, és inkább megrázta a fejét.

Miután kinyitották a hordót, Aram kis híján öklendezni kezdett az ecetben pácolt tojás bűzétől. Még a sztoikus Makasa arca is elzöldült egy kicsit. Vihánc és a Zordkopó klán tagjai azonban vidáman vonyítottak. A matriarcha félreütötte az egyik hatalmas, testékszerekkel teli hím mancsát, majd belenyúlt a páclébe, és kivette belőle az első tojást. Óvatosan tartotta a karmai között, úgy emelve fel, mintha egy gyémánt lenne, amelyet meg akar csodálni. Aztán bedobta a szájába. A feje ide-oda mozgott, ahogy élvezte a tojás ízét. Aram olyan

elképedve nézte a matriarchát, hogy még a hányingeréről elfeledkezett.

– A gnollok számára az ecetes tojás igazi ínycséségnek számít – mondta Greydon.

Aram összerezett. Észre sem vette, hogy az apja odalépett mögé. Tagbaszakadt termete ellenére Greydon Thorne meglepően halkán mozgott.

– Azt látom – felelte Aram, próbálva hűvösnek és közönyösnek tűnni, de a kíváncsisága győzedelmeskedett azon vágya felett, hogy elmenjen az apja közeléből. Nézte, ahogy a gnollok felnyitják a négy ládát, elámulva a törött pengék és régi patkószögek láttán, és mielőtt észbe kaphatott volna, kérdő tekintettel az apjára nézett.

– A Zordkopó klánnak nincsenek kohói – mondta Greydon, miközben felöltötte a bőrkabátját, és eligazgatta a vállain –, sem olyan kovácműhelyei, mint Glade barátodnak.

Aramnak nem tetszett, hogy Greydon a „barátjának” titulálta Robb Glade-et, de ez egyszer elengedte a füle mellett.

– De bele tudnak kalapálni néhány szöget, baltafejet vagy késpengét egy-egy bunkósbotba, amellyel így háromszor olyan súlyos sebeket okozhatnak. A gnollok számára a vas ugyanolyan értékes, mint az arany.

Aram felvonta a szemöldökét.

– Vagyis átvered őket. Ráveszed őket, hogy vegyék meg az értéktelen vashulladékot, cserébe... – Zavartan elhallgatott. Miért cserébe? Füstölt tőkehalért és szárított vaddisznó húsért? Aram számára úgy tűnt, a negyven csomag hús nem ér többet, mint a hordónyi undorító tojás.

– Senki sem ver át senkit – felelte Greydon jóval türelmebben, mint ahogy azt Aram alighanem megérdemelte volna. Aztán hirtelen előhúzta az inge alól a láncon lógó iránytűt,